

kommunernes Vedkommende og efter Sagens Natur for alle Kommuners Vedkommende den Kommune, hvor han hidtil har boet, og til hvilken han har anmeldt sig som husvild, skaffe ham Lejlighed, eller, hvis den ikke kan det, og han som Følge deraf bliver tvunget til at henvende sig til en anden Kommune, bør den førstnævnte Kommune bære de Konsekvenser, som Lovforslaget gennem § 3 tilsigter at lægge det i Indenrigsministerens Haand nærmere at træffe Bestemmelse om. Det var, saa vidt jeg forstod, kun dette, det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds vilde have frem; derfor har han Ret, og jeg synes, den højtærede Indenrigsminister misforstod ham og fortolkede denne Bestemmelse alt for snævert, in casu i de ganske smaa Landkommuners Favør.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg tror, at det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) har haft en nærmere Forbindelse med den af den ærede socialdemokratiske Ordfører (C. F. Sørensen) stillede Forespørgsel, end det af det ærede Medlems Ord med Sikkerhed fremgaar. Derfor er det muligt, at det ærede Medlem har haft en bedre Chance for at forstaa, hvad det var, den ærede socialdemokratiske Ordfører spurgte om, end jeg har haft. Thi det, som det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds spurgte om, var ganske simpelt dette: om denne Bestemmelse om offentligretlig Begrænsning af den paagældendes Stilling i Kommunen, som her er foreslaaet under Nr. 3, ikke ogsaa skulde gælde for saadanne Personer, der selv havde skaffet sig Bolig i den nye Kommune, og derfor maatte mit Svar blive, som det blev. Det er muligt, at det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds har Ret i, at det, som bør være det afgørende, er, om den paagældende har anmeldt sig som husvild, men hvis han har anmeldt sig som husvild i en Kommune, og Kommunen erklærer sig ude af Stand til at skaffe ham Bopæl, og han derefter rejser til en anden Kommune og dør selv skaffer sig Bopæl, synes det mig dog, at dette er væsensforskelligt fra det Forhold, der vil indtræde, hvis han ved at rejse til den anden Kommune først opnaar Bolig efter dør at have anmeldt sig som husvild og opnaar denne Bolig ved kommunal Anvisning. Men det er netop, fordi, som jeg nævnte, Konsekvenserne af denne Bestemmelse kan været ret omfattende, og der ikke har været Lejlighed til, siden Henvendelsen fra Københavns Magistrat er kommet til Ministeriet, tilstrækkelig nøje at prøve Rækkevidden af det hele Spørgsmaal, at der er foreslaaet en Ændring, som

muliggør, at man her kan træffe Dispositioner i det Omfang, som Ret og Billighed og Hensynet til Parterne, deriblandt ogsaa til de interesserede Kommuner, gør ønskeligt.

C. F. Sørensen: Jeg ved ikke, om den højtærede Minister er alvidende, altsaa kendt paa alle mulige Omraader. Den højtærede Minister raillerede i alt Fald over, at det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) kendte mere til det af mig stillede Spørgsmaal end Ministeren og derfor havde bedre Betingelser for at kunne svare paa det, thi, sagde Ministeren, hvis det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds havde uddybet Spørgsmaalet og talt om, at den husvilde selv havde skaffet sig Bopæl efter at have anmeldt sig som husvild, var Svaret blevet et andet. Naar Fortrykket af det stenografiske Referat kommer, vil den højtærede Minister kunne læse, at jeg udtrykkelig sagde „efter at have anmeldt sig“ og saa stillede mit Spørgsmaal op. Den Konklusion, den højtærede Minister drager af mit Spørgsmaal, synes jeg derfor ikke er rigtig.

Johannes Jensen: Jeg vil gerne anbefale de af den højtærede Indenrigsminister stillede Ændringsforslag med Undtagelse af Ændringsforslag Nr. 5, der jo er taget tilbage. Hvad derimod det af det ærede 17de tingvalgte Medlem (Trier) stillede Forslag angaar, vil jeg sige, at man kan jo drøfte — og det er vistnok blevet drøftet i det andet høje Ting —, efter hvilken Regel Forretningslokaler, enten det nu er Butiks- eller andre Forretningslokaler, skal kunne opsiges. Men det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister har Ret i, at saaledes som denne Tanke: at sikre Lejerne af andre Forretningslokaler end Butikker Ret til at blive siddende i deres gamle Lejligheder, er formet her, vil Bestemmelsen komme til at danne et underligt Skel mellem Ejerne fra før 9. Juni 1916 og dem, der maaske ved Arv eller paa anden retmæssig Maade nu er kommet i Besiddelse af Ejendomme. Men saaledes som Forslaget er formuleret, vil det faktisk ogsaa betyde en Sondring mellem de gamle Ejendomme og de nye, der er bygget efter 1916, og Forholdet har hidtil været aldeles omvendt. Ifølge Huslejeloven af 1916 fik Ejere af Nybygninger en vis Begünstigelse, idet de ikke faldt ind under Huslejeloven; ved Huslejeloven af 1918 skete der adskillige Forandringer heri, idet de med Hensyn til Opsigelse kom til at falde ind under Huslejeloven, medens de med Hensyn til Lejens